

A Fővárosi Ítéltábla a PÉNZINFO Felszámoló és Szaktanácsadó Korlátolt Felelősségű Társaság (**felszámoló címe**) felszámoló által meghatalmazott Nagy Viktória Ügyvédi Iroda (felperes jogi képviselőjének címe, ügyintéző: dr. Nagy Viktória ügyvéd) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek, a alperes neve(**alperes címe**) alperes ellen szerződés érvénytelensége iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2012. október 11-én 17.G.40.164/2012/9. szám alatt meghozott ítélete ellen a felperes részéről 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - a 2013. április 24-én megtartott nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az felperest, hogy az illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt 196.000 (Százkilencvenhatezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az illetékes adóhatóság felhívására, a felhívásban megjelölt módon és számlára fizesse meg az állam javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az irányadó tényállás szerint a felperes 2010. december 30-án csődeljárás iránti kérelmet terjesztett elő, így ettől az időponttól ideiglenes fizetési haladék illette meg, majd 2011. január 29-től 2011. június 24-ig csődeljárás hatálya alatt állt, illetőleg 2011. június 24-én sor került a fizetéseképtelenségének megállapítására, majd a bíróság hivatalból elrendelte a felszámolását és határozott annak közzétételéről.

Felszámolóként a PÉNZINFO Kft-t jelölte ki, mely felszámoló szervezet ezt megelőzően vagyonfelügyelőként is eljár.

Az alperes a felperesi társaság tagja, illetőleg ügyvezetője volt. Az eljárás során a felszámoló a vezető által átadott iratokból megállapította, hogy a felperes az alperes részére 2011. január 22-én 1.000.000 forintot, január 25-én 1.100.000 forintot, míg január 28-án 350.000 forintot fizetett ki tagi kölcsön visszafizetése címén. A felszámoló 2011. december 1-jén felszólította az alperest az összesen 2.450.000 forint összegű tagi kölcsön visszafizetésére, azonban az eredménytelen maradt. A felszámolási eljárásban 22 hitelező összesen 111.056.969 forint összegű hitelezői igényt jelentett be.

A felperes a 2012. január 26-án előterjesztett keresetében a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja alapján a tagi hitel visszafizetések, mint jogügyletek érvénytelenségének a megállapítását és az eredeti állapot helyreállítása keretében az alperes 2.450.000 forint visszafizetésére kötelezését kérte a késedelmi kamatok és a perköltség megfizetése mellett. A Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja és a (3) bekezdésének felhívása mellett előadta, hogy a tagi kölcsönök visszafizetése a hitelezők kijátszására irányult, melyről az alperes, mint a kölcsön kifizetője és egyben felvevője tudomással bírt, ugyanis mindkét oldalon azonos személy állt. Hangsúlyozta, hogy a kifizetések időpontjában az adós fizetéseképtelenségi helyzetben volt, így a visszafizetéssel a saját tagját részesítette előnyben a többi hitelezővel szemben, mellyel a társaságnak kárt okozott, és a többi hitelező elől a fedezetet elvonta. Hivatkozott arra is, hogy a kifizetésekre az ideiglenes fizetési haladék időszaka alatt a vagyonfelügyelő megkerülésével került sor, melyet a csődeljárás szabályai kifejezetten tiltanak. Álláspontja szerint a kifizetések a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja szerinti jognyilatkozatoknak tekinthetők és a (3) bekezdés értelmében az ingyenességet és a rosszhiszeműséget vélelmezni kell.

Az alperes a kereset elutasítását kérve előadta, hogy mint a felperes ügyvezetője és fő tulajdonosa a társasággal szembeni követelések tekintetében saját magánvagyonával állt a cég mögött, és a felvett hitelekhez zálogtárgyat, illetve készfizető kezességvállalást nyújtott. Állította, hogy a felperes által felvett hiteleket magánhitelekkel váltotta ki, a tagi kölcsönként felvett összegeket ezek visszafizetésére fordította, melyre tekintettel vitatta a rosszhiszeműségét. Nem tagadta a megjelölt összegek feltüntetett időpontokban történő átvételét, de hivatkozott arra, hogy a felperes bérelt ingatlanával kapcsolatos költségeket a bérbeadó 3.500.000 forint összegben a saját magánbankszámlájáról emelte le, és a tagi kölcsönöket hiteltörlesztésre fordította. Nyilatkozott arról is, hogy az általa felvett hitelek a felperesi társaságba tagi kölcsönként kerültek befizetésre, míg azt vitatta, hogy a tagi kölcsön kifizetések a Cstv. 11. § (2) bekezdésének hatálya alá tartozó időpontban történtek.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, és a felperest kötelezte a felmerült illeték megfizetésére.

Döntése indokolásában tényként állapította meg, hogy 2012. (helyesen: 2011.) január 22-én, 25-én és 28-án összesen 2.450.000 forint összegű tagi kölcsön visszafizetés történt a felperes részéről az alperes javára. Mivel a felperest a

csődeljárás iránti kérelem előterjesztését követően ideiglenes haladék illette meg, így ezen időszakban nem kerülhetett volna sor kifizetésre. Rögzítette azt is, hogy a felperes a tagi hitelek visszafizetését a Cstv 40. § (1) bekezdés a) pontja alapján támadta, állítva, hogy mind a felperes, mind a vele szerződő alperes rosszhiszemű volt, tudniuk kellett a hitelezők kijátszására irányuló szándékról, mely jogügylet az adós vagyont csökkentette. A bíróság megállapította azonban, hogy a határidőben előterjesztett keresettel támadott tagi kölcsön kifizetés nem tekinthető a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja szerint támadható szerződésnek vagy más jognyilatkozatnak. A felperes ugyanis magát a tagi kölcsön nyújtására vonatkozóan létrejött megállapodást nem támadta, míg az ennek alapján teljesített visszafizetés nem minősül olyan jognyilatkozatnak, amely esetén a jogszabály az adós megtámadási jogát lehetővé tenné. Valamely szolgáltatásnak egy fennálló szerződés alapján való teljesítése nem minősül sem szerződésnek, sem más jognyilatkozatnak, így visszakövetelésére a Cstv-ben meghatározott egyéb feltételek teljesülése esetén van lehetőség (például: Cstv. 40. § (2) bekezdés).

Mivel a felperes a keresetét egyértelműen a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjára alapította, melyet a bíróság tartalma alapján sem tekinthetett a szolgáltatás Cstv. 40. § (2) bekezdése szerinti visszakövetelésének, így ezen rendelkezés alapján a keresetet érdemben nem is vizsgálhatta. Mindezek alapján megállapította, hogy a felperesnek nincs olyan szerződése vagy jognyilatkozata, amely a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja alapján támadható lenne, más jogalapon pedig a keresetet nem vizsgálhatta, ezért azt mint megalapozatlan elutasította, kötelezve a felperest a le nem rótt 147.000 forint összegű elsőfokú eljárási illeték megfizetésére.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben - tartalma szerint - az ítélet megváltoztatását és a kereseti kérelmének történő helytadását kérte az alperes perköltség megfizetésére való kötelezése mellett.

Az ügyben megállapítható tényállás ismertetése körében előadta, hogy a tagi kölcsön visszafizetése a felperesi vagyon csökkenését eredményezte és az alperes szándéka a hitelezők kijátszására irányult, melyről a másik félnek tudnia kellett. Hangsúlyozta, az alperes tagi kölcsön nyújtásából származó igénye a kielégítési rangsor végére került volna, így a kielégítési ranghelyet az alperes a maga javára kedvezően mozdította el azzal, hogy a felszámolási eljárás kezdő időpontját megelőzően a megjelölt összegű tagi kölcsönt visszafizette saját maga részére. Úgy vélte, hogy az alperes ezen magatartása megvalósította a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt tényállást. Nem osztotta a törvényszéknek azt az álláspontját, hogy a visszafizetés nem minősül megtámadható jognyilatkozatnak, mivel a tagi kölcsön visszafizetés megtámadásának nem előfeltétele a tagi kölcsön nyújtása tárgyában kelt megállapodás megtámadása. Megítélése szerint helytelenül határozta meg a bíróság „a szerződés vagy más jognyilatkozat” fogalmát, a jogszabály ugyanis arra ad lehetőséget, hogy az érdekelt a szerződést, vagy az ebbe a kategóriába nem sorolható jognyilatkozatot megtámadja. Nem vitatta, hogy a tagi kölcsön visszafizetése nem tekinthető szerződésnek, így - a jogszabályi előírásra figyelemmel - azt a jognyilatkozat kategóriájába kell besorolni. Kifejtette, jognyilatkozatnak minősül minden joghatást kiváltó nyilatkozat, amelyet egy adott személy egy adott jogviszonnyal vagy ezzel kapcsolatos jogalkalmazási eljárással

összefüggésben szóban, írásban vagy ráutaló magatartással tesz. Jelen esetben a rendelkezésre álló kifizetési bizonylatok igazolják a kifizetést, azaz a vagyoncsökkenés tényét, melyet egyébként az alperes sem vitatott, de emellett a törvényszék döntésében elismerte, hogy a kötelezettséget eredményező nyilatkozat jognyilatkozatnak minősül. Ezért a tagi kölcsön kifizetését az adós vagyonának csökkenését eredményező jognyilatkozatként kell értelmezni, melyre figyelemmel a tagi kölcsön visszafizetés a megjelölt jogcímen visszakövetelhető.

Az alperes a fellebbezésre ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálására irányadó tényállást helyesen állapította meg, és helytálló az abból levont jogi következtetése is. A felperes fellebbezésében felhozottak nem alkalmasak a megalapozott elsőfokú ítélet megváltoztatására.

A felperes keresetében az alperessel kötött kölcsönszerződést nem támadta. A Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjára és (3) bekezdésére hivatkozással annak megállapítását kérte, hogy a felperes részéről több részletben 2011. január 22., 25. és 28-án tagi kölcsön visszafizetése jogcímen az alperes részére történt kifizetések, mint jogügyletek érvénytelen. Az eredeti állapot helyreállítása körében kérte az alperes 2.450.000 forint felperes részére történő visszafizetésre való kötelezését.

Figyelemmel arra, hogy a felhívott jogszabályhely alapján az adós vagyonának csökkenését eredményező szerződés vagy más jognyilatkozat támadható, így helytállóan járt el a törvényszék akkor, amikor vizsgálta, hogy a támadott tagi kölcsön visszafizetések olyan jognyilatkozatnak minősülnek-e, amelyeknek az érvénytelensége a keresetben foglalt jogcímen megállapítható.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az első fokon eljáró törvényszékkel, abban, hogy a kölcsönszerződés alapján teljesített visszafizetés nem tekinthető a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja alapján támadható jogügyletnek. Osztotta azt az álláspontját is az elsőfokú bíróságnak, hogy a felperesi kereset tartalma szerint sem merítette ki a Cstv. 40. § (2) bekezdésében foglalt jogcím szerinti kereseti igényt.

Alappal érvelt felperes a fellebbezésében azzal, hogy a tagi kölcsön visszakövetelésének nem feltétele a kölcsön tárgyában létrejött megállapodás megtámadása. Ebből azonban nem következik, hogy a tagi kölcsön címén történt kifizetés visszakövetelésére a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja szerinti keretek között van lehetőség. Ellenkezőleg, a Cstv. 40. §-át a 2004. évi XXVII. törvény 53. §-a újra szabályozta, a korábbi szabályozást kiegészítve iktatta be a 40. § (2) bekezdését. Egyértelművé téve ezzel, hogy a szolgáltatás visszakövetelése e § (2) bekezdés rendelkezése szerint történhet, míg a 40. § (1) bekezdés a) pontja körében a szolgáltatás teljesítése nem támadható. A Cstv. 40. § (2) bekezdésének a beiktatása azért volt szükséges, mert egy hitelező előnyben részesítése nem csak úgy valósulhat meg, hogy az adós az egyik hitelezőjével új szerződést köt, vagy

nyilatkozatot tesz, hanem oly módon is, hogy egy fennálló szerződés alapján az adós kifizetést eszközöl, különösen, ha ezt a követelés esedékessége előtt teszi. Az ilyen kifizetések visszakövetelését a jogszabály azonban meghatározott feltételek fennállása esetén teszi lehetővé.

A kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét annak helytálló indokaira figyelemmel a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért megfizetni tartozik a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az illetékekről szóló többször módosított 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdése szerint meghatározott mértékű másodfokú eljárási illetéket. Mivel az alperesnek a másodfokú eljárásban költsége nem merült fel, ezért arról rendelkezni nem kellett.

Budapest, 2013. április 24.

. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

Dr. Czifra Veronika s.k.
előadó bíró

Dr. Molnár József s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírószági ügyintéző